

tatens Indlemmelse i Forbundspagten og Afskaffelsen af Neutralitetsretten.

Ogsaa den belgiske og den franske Udenrigsminister udtalte sig angaaende Spørgsmaalet om Kellogg-Pagten. Sidstnævnte fremhævede særlig — og i en vis Modsætning til de fra anden Side faldne Udtalelser —, at det ikke var tilstrækkeligt at fordømme Krigen. Man maatte søge at forebygge den, og hvis den alligevel udbrød, undertrykke den. Forbundet maatte have »en verdslig Arm«, hvis det skulde opnaa og fortjene Folkenes Tillid.

Den britiske Udenrigsminister *Henderson* vendte tilbage til Spørgsmaalet i sin Tale i Forsamlingen den 6. September. Kellogg-Traktaten, hvis Forpligtelser var blevet antaget af et Flertal af Forbundsmedlemmer, udgjorde en vigtig Ændring i Folkeretten. Det var efter hans Mening uundgaaeligt nødvendigt at bringe Forbundspagten i Overensstemmelse dermed, idet han særlig gjorde Rede for Forbundspagtens Art. 12, 1ste Stk. og Art. 15, 6te og 7de Stk. I Overensstemmelse hermed fremsatte den britiske Delegation følgende Forslag til Beslutning, der endvidere var medundertegnet af Frankrig, Italien, Belgien, Chile og Danmark, medens den tyske Delegation uden at medundertegne dog billigede det i Principet:

»Folkeforbundets 10de Forsamling

Bemærker med Tilfredshed Folkeforbundsmedlemmernes almindelige Tilslutning til den i Paris den 27. August 1928 undertegnede Pagt, som forpligter de undertegnende Stater til at give Afkald paa Krig som et Redskab for national Politik og til kun at anvende fredelige Midler til Løsningen af deres Stridigheder og

Anser det for ønskeligt for at indlemme de saaledes tilvejebragte Fremskridt i Fredens Organisation, at foretage en fornyet Undersøgelse af Pagtens Artikler 12 og 15 for at afgøre, om der er Grund til at gøre nogle Ændringer deri.

M. Henderson erklærede i Forbindelse dermed, at det var den engelske Delegations

»eneste Formaal at bringe Folkeforbundspagten i Overensstemmelse med en Pagt, som vi alle har antaget, og som i en større Udstrækning sætter Krigen udenfor Lovene.

Den lithauiske Delegerede *Voldemaras* henviste til sit Forslag under Forsamlingen 1928 (se den danske Delegations Beretning S. 10), men udtalte sig iøvrigt ret tvivlende med Hensyn til Mulighederne for, at Staterne vilde ratificere de fornødne Ændringer. Maaske kunde man naa frem i Løbet af nogle Aar. Den græske og den tyske Udenrigsminister udtalte deres almindelige Tilslutning til Tanken; ligeledes *Motta* (Schweiz). Dr. *Stresemann* ansaa det dog næppe for muligt at begrænse Undersøgelsen til de fremhævede Artikler i Pagten. Den rumænske Delegerede *Mironesco* fremhævede udtrykkelig Art. 16 angaaende Forbundets Tvangsmidler, idet han forøvrigt opfattede Retsforholdet saaledes, at de Stater, som havde undertegnet Kellogg-Pagten, men ikke var Medlemmer af Folkenes Forbund, dog havde paataget sig en Forpligtelse til ikke at modarbejde Anvendelsen af de i Art. 16 foreskrevne Tvangsmidler.

Den peruvianske Delegation fremsatte i Overensstemmelse med *M. Cornejo's* Udtalelser følgende Forslag til Beslutning:

»Forsamlingen udpeger et Udvalg paa 5 Medlemmer, som skal udarbejde en Beretning angaaende den Form, under hvilken Kellogg-Pagten kan optages i Folkeforbundspagten, og angaaende de Ændringer, som det vilde være hensigtsmæssigt at indføre i sidstnævnte, for at gøre Forbudet mod Krig som Redskab for national Politik virksom.

Som allerede anført havde man fra dansk Side medundertegnet det engelske Forslag, ligesom den danske Statsminister havde udtalt sig til Gunst for Tanken. Indenfor Kredsen af de andre Lande, som nærmest kan ligestilles med Danmark, gjorde der sig imidlertid forskellige Betæneligheder gældende, navnlig efter at der var faldet Udtalelser om Nødvendigheden af en Styr-